

SZÖKEVÉNYEK

öko-kuka mesejáték négy jelenetben

Kérem, hogy aki előadná a darabot, előbb jelezze a navi01gator@gmail.com e-mailen a szerzőnek!

Szereplők:

Babhéj

Kukoricacsuhé

Hervadt Virág

Tejfog

Fogtündér

Koksz, a macska

Hajdina Jenő, kertész

Kerekes Emil, kalauz

Hordó Arnold

Sörösdoboz

Enerzsidrink-doboz

Méreg

Vörösiszap

I. jelenet

Helyszín: konyha, a szemetes doboz

sötétség, hangok

Babháj: – Menj arrébb, nyomod a derekamat!

Tejfog: – Bűdös van itt!

Kukoricacsuhé: – Micsoda nyughatatlan társaság!

Hervadt Virág: – Jaj nekem! Hová kerültem?!

Babháj: – A szemetesbe, drágám!

*világos lesz, a szereplők egy doboz-félében hevernek egymás hegyén-hátán
lemásznak egymásról és kényelmesen elhelyezkednek*

Hervadt Virág: - Ó, hát tényleg kidobtak a szemetesbe? El sem tudom hinni.

Babháj: - Azért ez még nem a világ vége. Nagyon jó kis társaság van itt. Engem Babhájnak hívnak. Egész jól elvagyok, csak a gyerekeim hiányoznak. A babok, tudod...

Hervadt Virág: - Hová lettek a babjaid?

Babháj: - A gazdasszony betette őket a hűtőszekrénybe. Engem meg kidobott a szemétkébe. A babháj nem kerül a levesbe...

Hervadt Virág: - Ó, de szomorú. Egyébként az én nevem Hervadt Virág... Valamikor szép voltam és üde, de ma már nem nézek ki olyan jól...

Babháj: - Az az igazság, hogy a babok is már túlságosan kövérek voltak. Meg nehezek is. Alig bírtam őket tartani a két kezemben. Egy idő után maguktól is kipotyogtak volna... De most hiányoznak. A lányok, Banka, Bella, meg a kis Brigi, és a fiúk, Bálint és Benő. Olyan vidámak voltak mindig... *(kimászik a szemétkosárból)*

Babjaimat rakosgatom,

ide-oda pakolgom.

Énekelek, dúdolgatok

én egy vidám Babháj vagyok.

Ha megtelt a kis bendőjük

lassan elbúcsúzom tőlük.

Énekelek, dúdolgatok,

de szomorú Babháj vagyok.

Kukoricacsuhé: - Nekem is hiányoznak a többiek. Száz meg száz kukorica állt a mezőn, szálegyenesen, nyugodtan. Most egyedül vagyok. A kukoricát is kiszedték belőlem. Csak én maradtam itt egyedül. A Kukoricacsuhé.

Tejfog: - Azt hiszem, én abba a kukoricába törtem bele, amit a te köpenyedben volt. Én vagyok a Tejfog. A bal felső metsző...

Hervadt Virág: - De a tejfogakat nem szokták kidobni a szemétkébe. Ezt még én is tudom. A párna alá teszik őket, hogy a Fogtündér éjszaka megtalálja, és adjon cserébe reggelre valami ajándékot. A fogtündér gyűjti a fogakat, nem?

Tejfog: - Igen ám, de Peti már nem hisz a Fogtündérben. Azt mondja, hogy ő már nagyfiú és ezek butaságok. Úgyhogy simán kidobott a szemétkébe.

Hervadt Virág: - Igazán sajnálom.

Tejfog: - Én a Fogtündért sajnálom. Most aztán kotorászhat a szemétkében, ha eljön értem.

Babháj: - Hát tényleg eljön? Azt hittem, ez csak mese.

Tejfog: - Bizony, Babháj, a testvéreimért eljött. Mind a háromért, ami eddig kilazult és kipotyogott a helyéről... *(kimászik a szemétkosárból)*

Mert a tejfog jön és megy,

igaz, soha nem siet.

Eleget van a helyén

kihullik majd idején.

Kukoricacsuhé: - Akkor érted is biztosan eljön a Fogtündér. Kár, hogy csuhétündér nincs...

Tejfog: - Már alig várom őt. Van mit mesélnem neki. Sok mindent láttam a világból, mert Peti szeret nevetni és olyankor mindig kikukucskáltam a szájából.

Hervadt Virág: - Mesélnél egy kicsit nekünk is arról, hogy miket láttál?

Tejfog *(magyaráz, gesztikulál)*: - Például a játszóteret. Az csuda jó dolog. A csúszdán süvíteni lefelé, hujjj, az már valami... meg az óvoda, gyerekekkel, játékokkal – ott volt Dani is, meg Juli, na, velük aztán tényleg sokat nevetett együtt. De Peti most már iskolás és elég sokat van csukva a szája. Aztán jött pár nappal ezelőtt az Állatkert. Tyű, az volt aztán a csuda! Ott Peti nagyon jól érezte magát. Láttam mindenféle állatot: majmokat, vízilovat, fókákat, mosómedvéket, oposszumot és papagájokat, tengerimalacokat és kecskéket. Sőt, még wombatot is! Azt hiszem, az volt a legérdekesebb hely, ahol jártunk.

Kukoricacsuhé: - Mi az a wombat? Valami nagy állat?

Tejfog: - Nem olyan nagy. Akkora, mint egy nagyobbacska kutya, és körülbelül olyan csinos, mint egy zsák krumpli. De nekem tetszett.

Babháj: - Oroszlánokat is láttál?

Tejfog: - Azt éppen nem. Akkor Peti csukva tartotta a száját. Szerintem kicsit megszeppent és egyáltalán nem nevetett. Kíváncsi lennék, hogy az oroszlánoknak is vannak-e tejfogaik kölyökkorukban...

Kukoricacsuhé: - Milyen szerencsés vagy. Sok helyen jártál már és sokfélét láttál. Én folyton csak a mezőn álltam. Még a vaddisznókat sem pillantottam meg, csak a többiek mondták, hogy jártak arra, és hallottam is, ahogy csörtetnek, de jómagam nem láttam őket, még a körmük hegyét sem. Szívesen megnézném az Állatkertet.

Babháj: - Mondd, milyenek a mosómedvék?

Tejfog: - Jaj, hát kövérek, szőrösek, és vékony lábuk van, a szemükön fekete csík, dökögnek a kurta lábaikon és olyan viccesek... Á, azt nem lehet elmondani... Nektek is látni kellene.

Babháj: - Nem hiszem, hogy mi már bármit is látnánk. Ez itt a szemétké. Az út vége.

Hervadt Virág: - Az mit jelent?

Babhéj: - Azt jelenti, kedves Hervadt Virág, hogy mi már nem megyünk innét sehová és nem látunk semmit. Holnap jön a kukásautó és elvisz bennünket oda, ahonnan még senki nem jött vissza. Mikor még fent ültem az ablakban, jól láttam, mi történik. Beborítják a szemetet a kukásautóba, szakadt nejlonzacskók, üvegcserepek, papírfecnik, lejárt naptárak és üres sörösdobozok közé, aztán kiviszik a szeméttelre.

Hervadt Virág: - A kukásautó?! Jaj nekem! Félek!... *(kimászik a szemetesből)*

Amíg szép vagy, üde és illatos,
azt mondják „milyen csodálatos”,
de ha már szárad megrogyott,
szirmaid hervadnak legott,
kihajítanak, elvész az otthonod.
Ezért nagy az én bánatom,
könnyeim szüntelen hullatom.

Kukoricacsuhé *(kimászik a szemétkosárból, odalép, kezébe veszi Virág kezét)*: - Ne sírj, ne félj, kedves Hervadt Virág, én majd veled leszek és megvédelek.

Babhéj: - Na hiszen, van egy hősünk. Ugyan már, Kukoricacsuhé... Ha ezt hallanák, a babjaim, gurulnának a nevetéstől.

Kukoricacsuhé: - Ne neved, kérlek. Jó, ha az ember nincs egyedül. Amikor éjszaka ott álltam a mezőn, szorosán a többiek között, és néztem a csillagokat, arra gondoltam, hogy nem akarok sehová menni innét. Reggelenként harmatot ittunk, aztán jött a meleg napsütés, a fecskék a levegőben és a távoli kutyaugatás. Olyan nyugodt volt az egész. Sokat énekeltünk együtt, egyszerű dalokat. Néha áztunk az esőben, de jó volt, mert tisztára mosott és felüdített. Utána gyorsan megszáradtunk a Nap melegétől. Igaz, nem sokat láttam, de minden tele volt békességgel. Visszavágyom oda.

Tejfog: - Nem hős. Költő...

Babhéj: - Jól van, hiszen értem én. Emlékszem, milyen jó volt a kertben kapaszkodni a babkaróba, egyre feljebb mászni, nézelődni, figyelni, ahogy az emberek ásnak, kapálnak, a kutya meg rohangál a kerítés mellett. Különösen mikor jött a postás. Na, azt mindig megugatta. Én meg meséltem a babjaimnak, örültem nekik, ahogy cseperedtek, kövéredtek...

Kukoricacsuhé: - Talán visszajuthatunk még oda. Bevallom, van egy tervem. Az éjszaka megpróbálok megszökni. Nem akarok itt maradni...

Sokáig álltam egy helyben,
százakkal, mint egy tengerben,
hullám voltam csupán a szárazon,
magamat kidobni nem hagyom.
Járkálni sokkal jobb, mint állni,
elindulok hát világot látni.
Magamat többé nem hagyom,
eljött a legjobb alkalom.

Hervadt Virág: - Lehetséges volna? Én még olyan keveset láttam a világból. Egy nagy üvegházban nőttem fel. Meleg volt és otthonos, de folyton ott ültem egy cserépben és nem látszott, nem hallatszott be semmi a külvilágból. Igaz, jó társaságban növekedtem, csupa

gyönyörű növény között. Ó, ha ti is láthatnátok! Az valami csoda, mikor a virágok nyílnak. A zöld színű, szorosan zárt bimbó egyszerre kinyílik, és ott pompázik egy fantasztikus virág. Egyik szebb, mint a másik. A szirmaik pirosak, sárgák, kékek, rózsaszínűek és lilák, fehérek és cirmosak... öröm volt nézni őket. Állandóan szépségversenyeket tartottak...

Kukoricacsuhé: - Biztos vagyok benne, hogy a sok virág között te voltál a legszebb.

Hervadt Virág (lesüti a szemét, pironkodik): - Kedves Kukoricacsuhé, zavarba hozol.

Tejfog: - Khm... elég a romantikából, térjünk vissza a tervezetésre. Kukoricacsuhé, te az előbb valami nagyon érdekeset mondtál. Pontosabban hogy is akarsz innen meglépni?

Kukoricacsuhé: - Még nem gondolkodtam rajta. Ami azt illeti, ebből a dobozból könnyű volt kimászni, de azt hiszem, többet kell foglalkozni a tervezéssel.

Babhéj: - A gond az ajtóval lesz. Mindig kulcsra zárják. Különösen este. És most már este van.

Tejfog: - Te is jössz, Babhéj?

Babhéj: - Ha tényleg megszöktök, a világért sem hagynék ki egy ilyen kalandot. Főleg, ha ez az utolsó lehetőségem...

Tejfog: - És te, Virág?

Hervadt Virág: - Nem is tudom. Olyan ijesztően hangzik.

Tejfog: - A kukásautó, az az ijesztő. A kaland, az mindig érdekes. Kaland nélkül nem ér az élet semmit. Vállalni kell a kockázatot, haladni, világot látni. Tudod, hogy lettek a nagy felfedezők? Kíváncsinak születtek. Saját szemükkel akartak látni mindent, és volt merszük nekivágni. Egy dobozból nem ismeresz meg semmit.

Hervadt Virág: - Biztosan igazad van, de én még sosem csináltam ilyet.

Kukoricacsuhé: - Ne félj, Virág, együtt megyünk. Én sem csináltam ilyet, de ki akarom próbálni. Itt nem vár ránk semmi jó.

Hervadt Virág: - És mi lesz aztán?

Babhéj: - Aztán? Kicsit előreszaladtál, kedvesem. Először jussunk el az Állatkertbe. Az sem kis feladat. Nézzük meg együtt, aztán majd ráérünk azon morfondírozni, hogyan tovább. Mindent szépen sorjában! Tejfog! Odatalálnál az Állatkertbe?

Tejfog: - Nem tudom. Az a helyzet, hogy nem vagyok biztos benne.

Babhéj: - Akkor hogy gondoltad ezt az egészet?

Tejfog: - Pszt, hallok valamit. Valaki jön.

Hervadt Virág: - Jaj, ki lehet az?

Tejfog: - Bújjunk el!

Mind visszabújjik a szemetesbe. Bejön a Fogtündér, nézelődik.

Fogtündér: - Bal felső metszőfogacska, itt vagy valahol?

Tejfog: - Ez a Fogtündér! Hahó! Itt vagyok!

Babhéj: - Akkor te most elmész, és itt hagysz minket a slamasztikában?

Tejfog: - Dehogy!

Fogtündér: - Jaj, már megint a szemétben kell keresgélnem, ahelyett, hogy szépen a párna alá kukkantaná, és kikapnám azt a kipottyant fogacska... Úgy látszik, Peti is kezd felnőni...

Amikor kicsik a gyerekek, még olyan aranyosak. Hisznek a mesékben. Aztán elmennek az iskolába, és mintha a tudás szép lassan kiszorítaná a meséket a fejükből. Már nem akarnak találkozni Hófehérkével és a Fogtündérrel sem. Úgyhogy nem is találkoznak többé.

Hervadt Virág: - Jaj, de szomorú. Valakinek szólni kellene nekik.

Fogtündér: - Hát te ki vagy?

Hervadt Virág: - Én csak egy virág, amit kidobtak. Hervadt Virág... Ők meg a társaim: Babháj és Kukoricacsuhé.

Fogtündér: - Legyetek üdvözölve. Ti szeretitek a meséket?

Hervadt Virág, Babháj, Kukoricacsuhé: - Igen!

Fogtündér: - Mindjárt gondoltam, különben nem látnátok engem.

Tejfog: - Én mondtam nekik, hogy biztosan eljössz értem. Már vártunk.

Fogtündér: - Jaj, de kedvesek vagytok!...

Rám még senki sem várt hiába,
belekukkantok minden kis szájba,
megnézem, nincs-e a párna alatt
egy pici fog, mi hopp, kiszakadt.

...Örülök, hogy ti még hisztek a mesékben, de mindannyiótokat nem vihetlek magammal. Én csak a fogakat gyűjtöm

Tejfog: - De kérhetünk tőled egy ajándékot?

Fogtündér: - Kérhettek. De csak egyet. Nem külön-külön, hanem csak együtt.

Tejfog (T betűt mutat a kezével, mint a sportolók): - Légy szíves adj nekünk egy kis időt. Az Öko-kuka Csapat megbeszélést tart.

Babháj: - Öko-kuka Csapat?!

Tejfog: - Mostantól élesben megy a játék.

Fogtündér: - Csak rajta!

Az Öko-kuka Csapat gyors megbeszélést tart, összebújnak.

Tejfog: - Mit kérünk tőle?

Babháj: - Hipp-hopp elrepíthetne minket az Állatkertbe, ugye? Megnézhetnénk a saját szemünkkel a mosómedvéket, a tigriseket meg az elefántokat.

Hervadt Virág: - Ó, de jó, kérjük ezt!

Kukoricacsuhé: - Én benne vagyok!

Tejfog: - Mindenki egyetért?

Babháj, Hervadt Virág, Kukoricacsuhé: - Igen!

Visszafordulnak a Fogtündérhez, aki fel-alá sétálgat, de erre megáll és rájuk figyel.

Tejfog: - Kedves Fogtündér, az a kívánságunk, hogy vigyél bennünket az Állatkertbe!

Fogtündér: - Egész biztos?

Tejfog, Babháj, Hervadt Virág, Kukoricacsuhé: - Igen!...

Megyünk mind a Fogtündérrel,

tele leszünk szép emlékekkel!

Fogtündér (egyet tapsol): - Úgy legyen!

A fény villózni kezd, aztán elsötétül minden.

II. jelenet

Éjszaka van. Hátul felirat: Állatkert

Jön Babháj, Hervadt Virág, Tejfog és Kukoricacsuhé

Babháj: - Tyű, de elfáradtam.

Tejfog: - Én is. De azt hiszem, mindent láttunk.

Babháj: - Kivéve a sivatagi rókát, mert az elbűjt. Igaz, a zsiráfokat viszont kétszer is láttuk, mikor eltévedtünk, és körbementünk.

Hervadt Virág: - Nekem a tengerimalacok tetszettek a legjobban. Olyan édesek és annyi van belőlük, mégis mindegyik máshogy néz ki. És neked, Csuhé, mi tetszett legjobban?

Kukoricacsuhé: - Nem is tudom, Virág. Talán a tigrisek.

Hervadt Virág: - Én egy kicsit félek a tigrisektől.

Tejfog: - Erről jut eszembe: nem túl biztonságos itt ácsorogni az út közepén. Nemsokára hajnalodik. Reggel pedig jönnek a takarítók és a látogatók. Mi pedig ugye, csak néhány szemét vagyunk itt az úton.

Babháj: - De hová visz ez az út? Akarom mondani, hová menjünk ezután?

Kukoricacsuhé: - Jó volna még egyszer látni a nagy, széles mezőket.

Hervadt Virág: - Én még sosem voltam falun... de szívesen elmennék.

Tejfog: - Rajtam ne múljon. Babháj?

Babháj: - Igen, azt hiszem én is szeretnék még egyszer kertben járni. Megint látni kutyát, madárijesztőt, öntözőkannát...

jön Sörösdoboz és Enerdzsidrink-doboz, kapatosan dülöngélnek

Sörösdoboz: - Mit hallok? Figyelj már, Enerdzsidrink-doboz pajti, öntözőkanna... nahiszen! Abban csak egy kis víz lötyög. Mi ez az unalmas társaság itt az úton?

Tejfog: - Ajjaj. Ezeket kifogtuk.

Enerdzsidrink-doboz: - Mit fogtál te ki? Mifene vagy te, talán horgász?

Sörösdoboz: - Figyelj már, Enerdzsidrink-pajti, itt a nagy hohoho-horgász!

Kukoricacsuhé: - Ugyan már fiúk, éppen hazafelé igyekszünk. Igazán nem akarunk kötekedni.

Sörösdoboz: - Kötekedni? Há' ki akar itt kötekedni? Nálad van kötél, Enerdzsidrink-pajtás?

Enerdzsidrink-doboz: - Már mért volna? Hanem, Sörösdoboz, talán ez a kócospóc rosszul hall. Ki kéne mosni a füleit a csap alatt.

Babháj: - Ne legyen olyan nagy a szátok, ti elmentek jobbra, mi meg balra, aztán el vagyunk felejtve, rendben?

Sörösdoboz: - Ki mondta, hogy mi jobbra akarunk menni? Hátha mi mennénk balra, igaz, pajti?

Enerdzsidrink-doboz: - Persze, hogy, Sörösdoboz. Mi akarunk balra menni.

Babháj: - Azt sem tudjátok, melyik a jobb meg a bal kezetek.

Sörösdoboz: - Már hogya tudnánk? Ez itt a jobb (mutatja a balt) ez meg a bal (mutatja a jobbot).

Hervadt Virág: - Jaj, ugyan, pont fordítva...

Energisidrink-doboz: - Na ne okoskodjál itt, szépségem. Ha Sörösdoboz aszondja, hogy arra van a bal, akkor arra van. De ha nem hiszed, járj utánunk, vagy velünk... elkísérhetsz minket egy darabon, bár már elég hervadtka vagy, ami azt illeti...

Kukoricacsuhé (a háta mögé tolja az ijedt Virágot): - Virág velünk van.

Sörösdoboz (felgyúri az ingujját): - Nahát, veletek van? Velünk meg az erő, de úgy ám!

Erő, izom, szép az élet,
sokat iszom, sose félek.

Babhéj: - Mi meg négyen vagyunk kettőtök ellen. Vagy gondot okoz elszámolni négyig?

Tejfog (harcállásba helyezkedik): - Nem akarok balhét fiúk, de az a helyzet, hogy feketeöves karatemester vagyok. Én a helyzetekben nem kezdenék ki velem...

Kukoricacsuhé (súgva): - Tényleg az vagy, Tejfog?

Tejfog: - Nem. De láttam a Kung-fu Pandát.

Kukoricacsuhé: - Az Állatkertben?

Tejfog: - Nem. A tévében.

A két társaság egymással szembe helyezkedik, egy verekedés küszöbén. Hirtelen valaki közéjük ugrik. Kocsz, a macska nyávog, fúj, és kimeresztli a körmeit a dobozok felé.

Kocsz: - Sipirc innét, roskatag dobozok! Mióta rátok léptek, olyan csálé a képetek, hogy rossz rátok nézni! Hessessss! Hessesssss! Végighúzom rajtatok a karmaimat!

Szörnyű karcolós hang hallatszik (mint táblán a kréta).

Sörösdoboz (ugrik egyet, befogja a fülét): - Jaj, csak azt ne! Jaj, jaj!

Energisidrink-doboz: - Megyünk már, megyünk!

Összeütköznek, elbotlanak, de végül elszaladnak. Kocsz, a macska leül és „mosakszik”.

Babhéj: - Köszönjük szépen, hogy megmentettél minket ezektől az ocsmány, kötekedő fickóktól. Ki vagy te?

Kocsz: - Macska vagyok. Pontosabban szibériai macska. A nevem Kocsz.

Kukoricacsuhé: - Tyúha! Szibériai, mint az a hatalmas tigris az állatkertben?

Kocsz: - Nos, igen... Egy vidékről származunk. Távoli rokonság, de mindketten szeretjük a havat és matrjoska babákat...

Tejfog: - Ugye nem hozol ránk szerencsétlenséget? Merthogy azt mondják, a fekete macska rosszat jelent.

Koksz: - Először is: ez ostobaság. A macskáknak semmi közük a szerencsééhez. Másodszor: a macska meg a kávé jó feketén. De még jobb egy kis tejszínnel – és nézd csak, rajtam is van fehér: a tappancsaim.

Hervadt Virág: - Szerintem nagyon szép vagy! És igazán rendes tőled, hogy megmentettél minket...

Koksz: - Szóra sem érdemes... Ki nem állhatom, ahogy ezek az üresfejű dobozok zörögnek. A hátamon futkos a hideg ettől a hangtól. Brrrr....

Babhéj: - Ti macskák, sokfelé jártok, ugye?

Koksz (feláll, sétálgat): - Ó, igen...

Járjuk a várost csendes éjeken,
mikor a hold épp csak feldereng,
sötétben oson a macskanép,
mert éjjel kóborolni szép.

Más a város és mások a fák,
csendesen állnak az iskolák,
alszanak mind a gyerekek,
a kapu két szárnya is szendereg.

Bársonyos talpakon kimegyünk,
kerítésre, tetőkre felülünk,
nézelődünk és figyelünk
csak figyelünk...

...Az a helyzet, hogy szeretünk nézelődni és járkálni, mert a vérünkben van a kíváncsiság. Például roppant kíváncsi lennék arra, mit csinál egy babhéj, egy kukoricacsuhé, egy picikét hervadt virág meg egy tejfog – aminek sajnos nincs köze a finom tejecskehez, legalábbis nem ehető – szóval, hogy mit csináltok ti itt négyen?

Tejfog: - Megszöktünk a szemétből, mert a többieknek meséltem az Állatkertről, és akkor a Fogtündér idehozott bennünket, és megnéztük az állatokat odabent.

Babhéj: - Az összeset. Egytől egyig, és mind gyönyörű!

Hervadt Virág: - Tulajdonképpen a csótányok nem annyira...

Kukoricacsuhé: - De a csótányoktól hamar kijöttünk...

Tejfog: - Meg a krokodiltól is elég hamar kijöttünk...

Közben világosodik az ég alja, felkel a nap. Koksz odapislog. Abbahagyja a mosakodást, nagyokat nyújtózik.

Koksz: - Itt nem vagytok jó helyen. Mások is belétek köthetnek, vagy jönnek a takarítók...

Tejfog: - Ezt mondtam én is. Tudod, Koksz, tulajdonképpen ők hárman nem városi hulladék. Vidékről jöttek és szívesen visszamennének oda. Én meg elkísérném őket. Mert most már barátok vagyunk. Mi vagyunk az Öko-kuka Csapat.

Koksz (megáll, félrebiccenti a fejét): - Mikökuka?

Kukoricacsuhé: - Öko-kuka. De ezt csak Tejfog találta ki, nem muszáj folyton mondogatni.

Koksz: - Aha. Vagy úgy...

Babhéj: - Azért kérdeztem, hogy ismerős vagy-e a környéken, hogy tudod-e merre kell elindulnunk?

Koksz: - Tekintve, hogy momentán a város közepén vagyunk, ez nem olyan könnyű. Az utcán gyalogolva elég feltűnőek vagytok. Talán vonatra kellene szállnotok.

Babhéj: - Én már láttam vonatot, a kertek végében járt, naponta kétszer oda, kétszer meg visszafelé. Elég nagy zajt csapott. De hová visz a vonat?

Koksz: - Elég sok helyre el tud vinni. Csak választanotok kell. A sínek itt vannak az Állatkert mögött. Viszont el kell jutnotok a sínek mentén az első állomásig, mert a vonatok ott állnak meg és ott lehet felszállni rájuk. Ha egy vonat szalad a síneken, nem lehet rá felugrani, vagy leszállni, csak az állomáson.

Hervadt Virág: - Jaj, mi még sosem szálltunk vonatra. Én hallottam az Állatkert kerítése mögött zakatolni, és elég félelmetes dolog. Kedves Koksz, nem kísérel el bennünket egy darabon?

Koksz: - Hajlok rá, Virág, hogy elkísérjelek benneteket, tudod, mi macskák, szeretjük a kalandokat. Persze, lehet, hogy egyedül is elboldogulnátok, nekem meg elég fárasztó ez a rohangálás...

Tejfog: - Kéééérlek, Koksz, gyere velünk! Te olyan tapasztalt és ügyes vagy.

Koksz (látványosan a szemét forgatva): - Nos, jól van. Olyan szépen kértetek, hogy nem bírok ellenállni. Erre gyertek!

A macska elindul, a többiek követik.

Hervadt Virág: - De honnan fogjuk tudni, hogy melyik vonatra kell felszállnunk?

Babhéj: - Mondtam már, hogy egyszerre csak egy problémára figyeljünk. Először érzünk oda az állomásra. Majd meglátjuk a többit.

Kimennek.

III. jelenet

A sínek mentén, a vasútállomás előtt. Sínek, szemafor. Az öko-kuka csapat és a macska közeledik. Előttük egy hajtány.

Koksz: - Nézzétek csak, ott az állomás!

Tejfog: - Ideje, mert már egészen kivilágosodott.

Hervadt Virág: - Én már nagyon elfáradtam. Alig bírok járni.

Kukoricacsuhé: - Tarts ki még egy kicsit, Virág. Nemsokára felszállunk egy vonatra és akkor majd pihenhetsz.

Hervadt Virág: - Te olyan kedves vagy, Csuhe...

Babhéj: - Szívecském, ne itt romantikázzatok, arra még ráérünk. Igazán nem akarlak bántani benneteket, de ez a hely nem biztonságos.

Tejfog: - Nézzétek, mi az ott?

Koksz: - Azt hiszem, hajtánynak hívják. Fel lehet rá állni, és kézzel hajtani, akkor fut a sínen, mint vízipók a vízen.

Babhéj: - Ezzel hamarabb odaérünk?

Koksz: - Egész biztosan.

Tejfog: - Akkor szálljunk fel rá!

Fel akar lépni a hajtányra, ám ekkor két figura emelkedik ki a hajtány mögül. Az egyikük (Vörös Iszap) kezében halálfejes lobogó, a másik (Méreg) kezében vízzipisztoly.

Méreg: - Állj vagy lövök!

Tejfog: - Te jó ég, egy kalóz! Ott van nála a halálfejes lobogó!

Méreg: - Nem kalóz, méreg! Más szóval veszélyes hulladék! Táguljatok innen, vagy meglátjátok mennyire veszélyes vagyok! A vízzipisztolyom töltve van, és mondhatom, nem víz van benne!

Vörös Iszap: - Én vagyok a Vörös Iszap, vörös, akár az ördög. Talán hallottál már rólam! Találtam egy üres vödröt, megszöktem és most itt vagyok. Vigyázz, mert nem barátságból borulok a nyakadba! Ez nem ám olyan iszappakolás, mint a wellness fürdőkből! Ha bekenlek, mehatsz a kórházba, gyógyulni!

Méreg: - Vissza, ha kedves az életetek!

Hervadt Virág: - Jaj, nekem!

Kukoricacsuhé mögé bújik, aki eltakarja. Mindannyian hátrálnak.

Kukoricacsuhé (Tejfoghoz): - Most hogyan menjünk tovább? Ezek nem eresztenek.

Tejfog: - Figyelem, Öko-kuka Csapat, megbeszélés! Vészhelyzet van! És itt most nem jön Benton doki, úgyhogy nekünk kell kitalálni, mit tegyünk. Koksz, kérlek, csatlakozz te is...

Kukoricacsuhé: - Valahol hallottam, hogy a veszélyes hulladékot meg kell semmisíteni. Talán megsemmisítő pillantásokat vethetnénk rájuk.

Koksz: - Attól tartok, az nem lesz elég. Valami komolyabb fegyver kell.

Hervadt Virág: - Nem osonhatunk el mellettük?

Tejfog: - Késő. Már észrevettek minket és figyelnek. Nem engednék, hogy csak úgy meglépjünk.

Babhéj: - Ronda kötekedő népség! Élvezik a hatalmukat, hogy rémítgethetnek bennünket.

Koksz: - Sajnos nem blöffölnek. Tényleg veszélyesek.

Babhéj: - Be kéne zárni az ilyeneket! Csak azt nem tudom, hogy az örültek házába, vagy a börtönbe. Mindenesetre valami jól zárható helyre...

Koksz: - Aranyat beszélsz, barátom! Keressünk valamit, ami jól zárható. Mondjuk, egy nagy, erős hordót, vagy konténert!

Hervadt Virág: - De hol találunk hordót?

Koksz: - Ez egy rendező pályaudvar, ami azt jelenti, hogy itt rendezgetik a vonatokat. Például a tehervagonokat is rakodják, egyik vonatról lecsatolják, a másikhoz meg hozzácsatolják, így változtatva a szerelvényeket. Néha kipakolják a vagonokból, ami benne van. Sok lim-lom akad errefelé, hiszen annyi mindenfélét szállítanak tehervonattal. Akár hordót is találhatunk. Nézzetek gyorsan körül!

A csapat körülfutkos, nézelődik. Babhéj nekiszalad valami hasának, ami kondul egyet,, megtorpan, felnéz.

Babhéj: - Hopppsz, bocsánat, remélem nem fáj, hogy neked rohantam.

Hordó Arnold: - Semmi baj, kedves. Engem kemény fából – akarom mondani – kemény fémből faragtak. Merthogy fémhordó vagyok. A nevem Hordó Arnold. Csak nincs valami gond?

Babhéj: - Bizony van. A nevem Babhéj, és az Öko-kuka Csapathoz tartozom. Velünk van Koksz, a macska is, aki elvezet minket egy darabon. Az állomásra akarunk menni, de találkoztunk két rémes alakkal, és nem engednek tovább. Az egyik Méreg, a másik Vörös Iszap.

Hordó Arnold: - Ismerem a fajtájukat. Veszélyes gazfickók! Jó lesz, ha vigyáztok velük!

Babhéj: - Kedves Hordó Arnold, nem segítenél nekünk? Te olyan nagy vagy és erős, nem tudnád lefogni ezeket?

Hordó Arnold: - Azt mondod, Babhéj, szabadon garázdálkodnak? Itt a sínek között?

Babhéj: - Bizony. Ránk ijesztettek alaposan.

Hordó Arnold: - No, akkor éppen jó helyen kopogtatsz. Akarom mondani, jó, hogy éppen belém futottál. Persze, hogy segítek nektek. Nem hagyhatom, hogy ezek valami bajt csináljanak!

Arnold vagyok, csupa izom,

mindig ásványvizet iszom.

Nem szeretem én a mérget,

bezárom, ha elém téved.

... no, merre vannak azok a pernahajderek?

Babháj: - Jaj, köszönöm szépen! Arrafelé vannak...

Hordó Arnold megkerüli a veszélyes hulladékokat, észrevétlenül mögéjük lép.

Méreg: - Mi vagyunk itt a királyok!

Vörös Iszap: - Miénk a pálya! Tiétek a lekvár...

Hordó Arnold (galléron ragadja őket): - No, senkiháziak, ezentúl az én felügyeletem alatt álltok.

Méreg: - Hajjaajjj!

Vörös Iszap: - Hoppá! Ez nem ér! Ez nem ér! Nincs jogotok hordóba zárni minket! Ez egy szabad ország!

Hordó Arnold: - De ez nem azt jelenti, hogy ti ketten szabadon garázdálkodhattok! Ezennel saját hatáskörömben elkobozlak, letartóztatlak, és bezárlak benneteket! Azonnali hatállyal és jó alaposan! Ne legyen a nevem Hordó Arnold, ha még egyszer kiszökhettek útonállni!...

(a csapathoz) ... Ti pedig menjetek békével, és találjátok meg azt a vonatot, amire szükségetek van!

Babháj: - Köszönjük, kedves Arnold! Mindig emlékezni fogunk rád!

Arnold: - Vigyétek csak a hajtányt!

Integetnek, Hordó Arnold elballag a két csibésszel. A csapat hajtánnyal robog az állomás felé. Egy kitérőn félreállnak.

Tejfog (Kokszhoz): - Köszönjük szépen, hogy segítettél nekünk. Nélküled biztosan nem jutunk el ideig.

Koksz: - Szóra sem érdemes. Mi macskák szeretjük az ilyen érdekes kis kalandokat. Tudjátok, az ember azt hiszi, megszelídített bennünket. Nektek megsúgom, hogy ez bohó gondolkodás. Egyszerűen hagyjuk, hogy gondoskodjon rólunk, ételt-italt adjon, meg valami meleg kuckót, ahol elszundikálhatunk. Ez roppant kényelmes és biztonságos dolog. Jólesik lustálkodni a kanapén, és nézelődni egy ablakból. De azért mi szeretünk a saját fejünk után járni, és csak azt csináljuk meg, amit akarunk.

Babháj: - Jó neked, hogy ilyen független vagy. De azért ugye szereted a gazdádát?

Koksz: - Persze, hogy szeretem. Csak képzelje nyugodtan azt, hogy ő a főnök. Tudom, hogy ez jólesik neki. Valójában a főnök én vagyok...

Hervadt Virág (Kukoricacsuhéhoz): - Egy kicsit nagyképű, nem?

Kukoricacsuhé: - Lehet, de legalább tudja, hogy mit akar. Már értem, miért mondják, hogy a macskák talpraesettek. Kár, hogy nem jön velünk.

Babháj: - Most már valóban el kellene döntenünk, hogy hová menjünk.

Tejfog: - Nem tudom, vonaton csak egyszer utaztunk, akkor is rövid ideig.

Koksz: - A helyetekben jó messzire mennék. Távól a fővárostól.

Babháj: - Én ismerek egy nótát, amit régen a kertben énekeltek, valami pulykakakas volt benne... Talán, ha gondolkozom egy kicsit, eszembe jut... hopp, megvan:

Debrecenbe kéne menni,
Pulykakakast kéne venni.

/:Megállj kocsis, lyukas a kas,

Kiesik a pulykakakas!:/

Hervadt Virág: - De Babháj, mi nem akarunk pulykakakast venni...

Tejfog: - Nem baj, Virág, attól még mehetünk oda, ha elcsípünk egy vonatot. Biztos nem jössz velünk, Kocsz?

Kocsz: - Én városi macska vagyok. Nem érezném jól magam vidéken. Ott nagyon unalmas minden. Itt sokkal több a kaland, és a gazdám sem akarom magára hagyni. Nehezen viselné, ha eltűnnék. Megyek is, hadd kényeztessen el valami ínycsemegekkel való reggelivel.

Babháj: - Ahol én nőttem fel, ott nagyon finom pogácsát meg rétest tudott sütni a házinéni. Az unokái mindig futottak hozzá sütiért.

Hangosbemondó: a gyorsvonat Debrecen felé előre láthatólag 10 percet késik.

Tejfog: - Halljátok? Éppen Debrecen felé megy egy vonat. Siessünk!

Kocsz (int nekik): - Jó utat, Öko-kuka csapat!

Mindannyian kifutnak a színről.

IV. jelenet

Játszódik a vonaton
jön a kalauz

Hervadt Virág: - Nem kellene leszállni? Már órák óta utazunk.

Kukoricacsuhé: - Légy még türelemmel. Majd ha bemondják Debrecent, leszállunk.

Kalauz: - Jó napot! A jegyeket kérem!

Kukoricacsuhé: - Jó napot! Kihez van szerencsénk?

Kalauz: - Én vagyok a Kalauz. Kerekes Emilnek hívnak. Én kezelem a jegyeket. Ellenőrzöm az utasokat. Az első osztályúakat, a másodosztályúakat, a helyjegyeseket és a pótjegyeseket. Nektek milyen jegyetek van?

Tejfog: - Attól tartok semmilyen. Nem tudtuk, hogy jegyet kell vennünk, és nincs is pénzünk egyáltalán.

Kalauz: - Az bizony baj. Akkor büntetést kell fizetnetek.

Tejfog: - De ha nincs pénzünk jegyre, akkor büntetést sem tudunk fizetni.

Kalauz: - Akkor le kell szállnotok a vonatról, de azonnal.

Hervadt Virág: - Jaj, de most mozog a vonat, nem tudunk leszállni, mert megütjük magunkat.

Kalauz: - Mozgó szerelvényről tilos leugrálni. Természetesen a következő állomáson kell leszállnotok, ha megállt a vonat. Hamarosan úgymint megállunk.

Tejfog: - Kedves kalauz, azaz Kerekes Emil, nem utazhatnánk még egy kicsit? Nem foglalnánk ülőhelyeket, sem az első- sem a másodosztályon, csak valahol egy sarokban meghúznánk magunkat Debrecenig.

Kalauz: - Szó sem lehet róla! Teljesen szabálytalan lenne. Itt a vasútnál, kérem, szigorú szabályok vannak.

Babhéj: - A szabályok babhéra és kukoricacsuhéra is vonatkoznak? Meg virágra és tejfogra?

Kalauz: - Nem is tudom... Ilyen még nem történt velem, mióta kalauz vagyok.

Kukoricacsuhé: - Ha szépen megkérnénk, bizonyára találna valami megoldást. Lehet, hogy a szabályok szigorúak, de talán Ön nem olyan szigorú...

Kalauz: - Nos, ha jobban belegondolok, talán a kerékpárszállító vagonban meghúzhatnátok magatokat. De nem én mondtam...

Tejfog: - Köszönjük szépen. A kerékpárszállító vagon teljesen megfelelő lesz számunkra.

Kalauz: - Itt van mindjárt mögöttünk. Már lassítunk, éppen a püspökladányi állomásra érkezünk. Tessék hamar átszállni!

Babhéj, Hervadt Virág, Kukoricacsuhé és Tejfog leszáll az egyik kocsiból és átszáll a következőbe. A kerékpárszállítóba. Itt ücsörög a biciklijé mellett Hajdina Jenő.

Tejfog: - Jó napot! Nem zavarunk itt, csak leülnénk a sarokba. A kalauz volt olyan kedves és megengedte.

Babhéj: - De azt mondta, nem tud róla...

Tejfog: - Úgy van. Megengedte, de nem tud róla... Akármit is jelentsen ez.

Hajdina Jenő: - Jó napot, vagyis inkább: szervusztok... tessék, üljetek csak le. Van itt hely elég.

Kukoricacsuhé: - Köszönjük szépen.

Hajdina Jenő: - Nahát, milyen kedves kis társaság.

Tejfog: - Nem társaság. Tulajdonképpen mi vagyunk az Öko-kuka Csapat. Babhéj, Hervadt Virág, Kukoricacsuhé, és jómagam, Tejfog.

Hajdina Jenő: - Nagyon örülök, hogy megismerhettek benneteket. Engem Hajdina Jenőnek hívnak, kertész vagyok és a nénikémet látogattam meg. Vittem neki palántákat, de biciklivel túl hosszú lett volna az út, így aztán egy részét vonattal teszem meg, és csak üldögélek itt kényelmesen a biciklim mellett. Ti honnan jöttök?

Tejfog: - Budapestről.

Hajdina Jenő: - Csak nem? Olyan messziről?

Hervadt Virág: - Ki akartak minket dobni...

Hajdina Jenő: - Csak úgy a szemétkébe?!

Kukoricacsuhé: - Bizony. Reggel jött volna a kukásautó, kivitt volna minket a szemétképre mindenféle csorba üveggel meg papírfecnikkel, ócska golyóstollal, meg ilyesmikkel összekeverve, de mi nem vártuk meg.

Tejfog: - A Fogtündér segített. Te tudtad, hogy van Fogtündér?

Hajdina Jenő: - Még szép. Csak már régen találkoztam vele.

Babhéj: - Megszöktünk, és elmentünk az Állatkertbe. Megnéztük az összes állatot.

Hajdina Jenő: - Tyű, ez már valami!

Kukoricacsuhé: - De visszavágyunk vidékre, a földekre, ahol nincsenek nagy házak, autók és buszok és villamosok, hanem csend van és nyugalom.

Hajdina Jenő: - Megértelek benneteket. Én sem kedvelem a nagyvárosokat. Azért is lettem kertész. Kemény munka, sokat kell ásni, meg öntözni, oda kell figyelni a növényekre, hogy mikor mire van szükségük, de én szeretem ezt csinálni...

Kertemben nyílnak a színes virágok,
olyan szépek, mint az ünneplős leányok,
hátról a jó földben sok csinos barázda,
ott nő a bab, répa, retek és saláta.
Nem henyélek, sokat dolgozok,
de kertésznek lenni jó dolog.

...Mit is mondtatok, hová mentek?

Tejfog: - Nem mondtunk semmit. De felszálltunk a debreceni vonatra, mert az messze van és Babhéj azt mondta, hogy ott pulykakakast is lehet venni.

Hervadt Virág: - De mi nem akarunk pulykakakast venni, csak úgy elindultunk...

Hajdina Jenő: - Debrecen szép hely, de nagy város. Villamosok is vannak és rengeteg autó. Szerintem valami faluba kellene eljutnotok. Ahol nyugalmasabb az élet.

Kukoricacsuhé: - Kedves Hajdina Jenő, esetleg te tudnál javasolni valamit, hogy hová mehetnénk?

Babháj: - Valami szép helyet...

Hajdina Jenő: - Tudjátok, sok szép helyet láttam már életemben. Volt idő, mikor fogtam a hátizsákomat, felpattantam a biciklimre és jó nagyokat kirándultam. Bejártam talán az egész országot. A réteket, a dombokat, a völgyeket és a hegyeket is. De ha már itt vagytok, ne menjetek messzire. Például az én tanyám nagyon szép helyen van. A Hortobágy szélén.

Tejfog: - Mi az a Hortobágy?

Hajdina Jenő: - Az egy nagy pusztaság, fűvel és virágokkal, csupa növény és állat van mindenfelé. Legelők, meg lovak, szürkegulya, és nem jár arra semmi, csak egyetlen autótűt visz keresztül a közepén. Vannak vadállatok is, rókák, nyulak, récék, fácánok. De azokat ritkán látni, mert napközben elbújnak. A közepén van a híres Kilenclyükű híd, ahol évente egyszer nagy vásárt szoktak tartani, a szélén pedig sok kis ház van, kertek, mint az enyéim. Nagyon nyugodt és békés vidék. Ha akartok, gyertek velem.

Tejfog: - Tényleg megengednéd, hogy veled tartsunk?

Hajdina Jenő: - Hát persze.

Babháj: - Jegy kell hozzá?

Hajdina Jenő: - Nem, nem kell hozzá jegy.

Kukoricacsuhé: - Neked is van esetleg kukoricád?

Hajdina Jenő: - Akad egy kevés. Csak néhány szál a kert végében, a kerítés mellett. De van még paprikám, paradicsomom, babom, répám és salátám is. A málnabokrok már elég régóta üresek, mert nyár elején leszedtük a málnát. Áll egy nagy eperfa is az egyik sarokban. Rigó fészkel rajta. Reggel sokszor arra ébredek, hogy énekel. Nem is kell vekker. A ház előtt pedig gyönyörű rózsák nyílnak.

Hervadt Virág: - Cserépbem?

Hajdina Jenő: - Nem, csak úgy, a földbe ültetve.

Hervadt Virág: - Már alig várom, hogy lássam őket!

Kukoricacsuhé: - Ácsoroghatok majd egy kicsit a kukoricáid között?

Babháj: - Én is beszélgetnék kicsit a babokkal, ha szabad...

Hajdina Jenő: - Amihez kedvetek van. Jöhettek-mehettek és beszélgethettek kedvetekre. Amíg kitart a jó idő, nagyon kellemes a kertemben. Legalább október végéig.

Tejfog: - Mondd csak, Jenő, nálad nincs szemét?

Hajdina Jenő: - De igen, van, csak hogy én nem így hívom. Amint mondtam, október végéig kellemes a kertben, jó meleg van. Aztán a növények elfáradnak és elálmosodnak. A természetnek megvan a maga rendje. Mikor jön a tél, és a hideg, a növények többsége aludni akar.

Hervadt Virág: - Nem mindegyik akar aludni?

Hajdina Jenő: - Nem. Például a fenyőfák nem nagyon alszanak, legfeljebb bóbiskolnak egy kicsit.

Babháj: - És mi van a szeméttel?

Hajdina Jenő: - Amikor már a fajtátok nagyon elfáradt, elhervadt és már csak aludni akar, én engedem őket aludni. Nem a szemetesben, hanem van egy kényelmes komposztáló ládám a kert sarkában, közel a mandulafához. Mert van egy mandula, meg egy diófám is. Mindig odasüt a nap, jó meleg van abban a sarokban. Odamehettek aludni és erőt gyűjteni.

Babháj: - És ha odamegyünk, meddig alszunk ott?

Hajdina Jenő: - Sokáig. Elsőre talán ijesztő, de nagyon mélyen elalszotok és nem ébredtek fel többé. De tavasszal kiteszlek benneteket a porhanyós, meleg, puha földbe, ami sokkal jobb lesz tőletek, és az erőtök átköltözik azokba a növényekbe, amik ott nőnek. Az elvetett magok felébrednek a tavaszi melegben. Azok a zöldségek és virágok, amik komposzttal elkevert földben nőnek, egészségesebbek és erősebbek lesznek, mert öröklik és felhasználják mindazt az erőt, amit ti álmotokban összegyűjtötök. Ez a természet körforgása.

Babhéj: - Ez nem is hangzik rosszul.

Hervadt Virág: - Úgysem lehetek soha többé szép, üde és fiatal. Legalább egy másik virágot hozzásegíthetek, hogy szép legyen.

Kukoricacsuhé: - Nekem tetszik. Már így is többet láttunk, mint általában a zöldségek. Jó lesz a végén pihenni és aludni.

Tejfog: - És én? Mit csináljak egyedül?

Hajdina Jenő: - Nem kell egyedül lenned. Velük maradhatsz, ha akarsz, hiszen Te is – akárcsak a tojáshéj vagy a pókháló – természetes anyagból vagy. Szóval együtt maradhatsz Babhéjjal, Hervadt Virággal és Kukoricacsuhéval. Ugyis így együtt vagytok Öko-kuka Csapat. Ugye?

Tejfog: - Igen. Az jó lesz. Már megszerettem ezt a kelekótya társaságot. A Fogtündér úgysem jön el még egyszer értem.

Babhéj: - Örülök, hogy velünk maradsz, Tejfog. Igazán jó fej vagy. Ha megérkeztünk Jenő kertjébe, majd mesélek az ottani baboknak rólad. Meg a mosómedvékről. Meg a Fogtünderről.

Hangszóró odakintről: Gyorsvonat érkezik Budapestről a kettes vágányra.

Hajdina Jenő: - Ideje leszállni. Aztán majd mutatom az utat. Mindannyian nem férünk fel a biciklimre, de nem baj. Majd tolom.

Tejfog: - Menjünk!

Mind leszállnak.

Vége

Kérem, hogy aki előadja a darabot, jelezze a via@viascript.hu e-mailen a szerzőnek!